

Radiografia de la societat actual

Una dona que passeja per la platja de Barcelona cau exhausta, desmaiada. Un avís telefònic engegarà una ambulància que la traslladarà a l'hospital de Sant Pau. La dona inconscient no porta documentació, ni joies, ni cap objecte. Només du uns tatuatges als peus amb molts noms estranys. D'entrada, ningú la coneix. Però sí que la identifica, no sense dubtes, la infermera Cèlia, la protagonista principal del relat: "Era impossible que fos ella, feia vint-i-cinc anys que la Martina Constants havia desaparegut sota les aigües del canal de la Mànega." Oficialment era morta, desapareguda en un naufragi.

Tardarà molt temps a recobrar el coneixement, la Martina. El suficient perquè la Cèlia recordi l'amistat profunda i sentida que hi havia entre elles dues i la Nora, quan encara eren adolescents. Totes tres tenien la dèria d'estudiar infermeria. Una obsessió que les va portar a passejar en una nit plujosa pels jardins de l'hospital de Sant Pau on va desaparèixer la Martina misteriosament. I amb ella es van fondre els sentiments que les unien.

En una trama d'anar i venir en el temps dins d'un trencaclosques ple de misteris i mentides, amb els problemes afegits per la lenta recuperació de la morta que apareix viva, es va desenvolupant el relat. I no serà precisament la Martina, amb amnèsia total, sinó la Nora, la que es desplaçarà a terres llunyanes per començar a trobar les petjades d'aquells anys misteriosos i sorprenents.

Un temps que també serveix per ficar-se fins al moll de l'os dins d'un altre escenari intrigant: l'hospital de Sant Pau. Relats d'intriga, de vergonya, d'humiliacions professionals, però també de dignitat que es desenvolupa ja en un edifici nou i amb poca ànima.

Gisela Pou, guionista professional, ha publicat la seva quarta novel·la ALBERT MERCADER

Allà trobarem *la veu invisible* de les infermeres que hi treballen dia i nit i que ofereixen generosament benestar i alegria als malalts, malgrat les baixades de sous i l'augment de feina. L'hospital també serà escenari d'una revolta de la joventut barcelonina que dorm cada nit dalt d'arbres barcelonins, seguint la petjada d'Italo Calvino a *El baró rampant*. I amb protagonistes entranyables com la mare de la Cèlia, també infermera però jubilada, l'exemple de la sensatesa davant d'esdeveniments inesperats.

Novel·la de passions: per la professió d'infermeria, per l'hospital de Sant Pau, pels llibres, per la denúncia de les retallades sanitàries, per la revolució juvenil gestada el 15-M, per l'amistat, per la vida. Resultat: un bon cop

de puny al cor de la societat actual. Històries ben encaixades per formar una narració homogènia, acolorides amb un llenguatge clar, diàfan, que si es llegís en veu alta penetraria més per l'oïda que amb els ulls. Una melodia que se segueix harmònicament, malgrat els continus canvis narratius d'escenaris i personatges. Una virtut que és deguda a la professió de guionista de Gisela Pou, i que ha deixat petjada en sèries emblemàtiques com *La Riera*, *Ventdelplà*, *El cor de la ciutat* i *Isabel*.

Una novel·la atractiva, que fa una radiografia global de la societat actual ben directa i sense concessions. L'escriptora i guionista ja havia publicat les novel·les *Soroll de fons* (1989), *Sense la mare* (2008) i *El silenci de les vinyes* (2011). *

LA VEU INVISIBLE
Gisela Pou
Editorial: Columna
Barcelona, 2015
Pàgines: 496
Preu: 19,90 euros

Homenatge al Maestrat i a la novel·la negra

Hi ha autors que dediquen la seva obra a un sol tema, altres als quals acusen d'escriure la mateixa novel·la i també alguns que solen ambientar tot el que escriuen en una zona geogràfica o temporal concreta. Vicent Sanz (Traiguera, 1966) considera el Maestrat "referent i paradigma d'un imaginari que té en la revisió de la memòria el seu camp d'acció", en paraules seves. I ho demostra a *Màxima discreció*, la segona novel·la que publica, tot i que també és autor de llibres de relats i de gastronomia.

Ramon Borrull, el protagonista, té aquell carisma ple de claroscurs, de moral ambi-

gua (però sempre una mica decantada cap als *bons*) que el fa idoni per conduir una futura sèrie, tan bé com condueix el seu cotxe, un Citroën Traction Avant, que durant la postguerra (de la Guerra Civil espanyola) era un veritable luxe, i com empenya la seva pistola Star, coneguda com *la sindicalista* (tot i que la vol canviar per una Astra 400).

Borrull, exlegionari, és una mena de detectiu privat, si bé el seu pare regenta una empresa asseguradora. Ha de localitzar un tal Daniel Fabregat, a petició del germà d'aquest darrer, Llorenç, perquè ha mort un oncle en estranyes circumstàncies i vol que signi una

mena de renúncia a l'herència. Fabregat és un comunista que tot just sortir de la presó s'ha convertit en un fugitiu polític en un moment en què els falangistes i la Guàrdia Civil imposaven el terror. Borrull s'haurà d'infiltrar entre els maquis per buscar-lo.

L'època (1940) i la localització (el Maestrat) donen personalitat a *Màxima discreció*. Vicent Sanz també aprofita per parlar-nos d'altres activitats i sentiments característics de la postguerra, com ara l'estraperlo, les traïcions per sobreviure i la por en un període ben fosc. Tot amb correcció estilística, un ús de la llengua amb els girs locals impecable i unes localitzacions geogràfiques que es nota que coneix pam a pam. L'obra és de tall clàssic, acadèmic, i no hi falta la Manolita, més que la *femme fatale*, la *bona noia*, exprostituta i actual peixatera que enamora Borrull. *

MÀXIMA DISCRECIÓ
Vicent Sanz Arnau
Editorial: Saldonar
Barcelona, 2015
Pàgines: 220
Preu: 16,50 euros